

implicit este la adresa spectacolului **Trilogia belgrădeană**, lucrat de Theodor-Cristian Popescu cu mulți actori tineri veniți din afara teatrului și angajați, în urma unor audii, doar pentru acest spectacol. Într-o scrisoare deschisă, regizorul a anunțat: "Am decis să nu mai reiau spectacolele pe care le-am regizat la Teatrul «Nottara», căci pentru mine teatrul nu se face nici împotriva altora, nici împotriva a ceea ce simt și cred". O explicație din interiorul întâmplărilor, dată de Nicolae Scarlat: "A fost, poate, o inspirație greșită, eu l-am convocat pe Cristi Popescu, să discutăm, exact după ședința de instalare, când am luat primul contact cu Teatrul «Nottara», într-un moment când spiritele erau încă înfierbântate. Au avut loc fel de fel de schimburi de

replici pe culoare, după care Cristi a spus că-și ia spectacolul și se duce în altă parte. Și astăzi de dimineață m-a sunat cineva de la «Bulandra», să mă întrebe cum facem. Eu aș ține ca spectacolul să rămână la Teatrul «Nottara». "Unde a și fost realizat, prin implicarea teatrului în toate aspectele, și bănești, și artistice", adaugă Tania Filip.

Deși am promis că nu voi întreba nimic despre trecut, nu mă pot abține și mă adresez Taniei: "Dacă ar fi s-o luați de la început, ați proceda la fel?" "Sigur că nu. Sigur că nu. A fost o lecție lungă, dureroasă, cu multe greșeli, pe care le știm și rămân mai puternice decât lucrurile aparent frumoase. Pentru că au fost și lucruri frumoase: colectivul ăsta este unit cum nu este unit nici un

colectiv din țara asta. Dintr-un anumit punct de vedere, al cauzei pentru care luptam, a fost o perioadă superbă. Dar au fost și multe lucruri urâte, imposibil de șters cu buretele." "Și cu turcul cum rămâne?" – întreb, pentru a afla dacă măcar chibritul de la care a luat foc clădirea a fost stins. "Habar n-am", îmi răspunde Nicolae Scarlat, ocupat cu procesele, anchetele, controalele. Pentru ca să scadă cota de venit ar fi necesară o instalație de aer condiționat foarte puternică. Deocamdată, se repetă pentru toamnă spectacolul **Soțul păcălit**, montat de Mircea Cornișteanu. Premonitoriu sau nu, acesta e titlul cu care va începe, la Teatrul "Nottara", prima stagiune de după criză.

Magdalena Boiangiu

Sp profil

Nea Vali

De la primele roluri, jucate la Piatra Neamț, până la încununarea carierei sale cu rolul Raspliev din **Nunta lui Krecinski** la T.N.B., în regia lui Felix Alexa, au trecut mai bine de 30 de ani. Timp în care Valentin Uritescu – sau Nea Vali, cum îi spun, cu marcat respect, cei apropiați – a evoluat constant, dar pe tăcute, fără să facă valuri, fără să se grozăvească cu partiturile primite, chiar atunci când acestea erau de

mai mare întindere, precum acel sergent Șaptefrați din serialul lui Titus Popovici, **Lumini și umbre**, care i-a crescut enorm popularitatea nu prin altceva decât prin felul cum izbutea să-și umanizeze, la fiecare pas, personajul.

Teatrul și filmul românesc nu mai cunoscuseră un asemenea fenomen de la Ștefan Ciubotărașu și e cât se poate de pilduitor faptul că, și atunci când joacă personaje negative, nea Vali nu le năpăstuește încă o dată, nu le condamnă el însuși, ci caută să le înțeleagă și să le explice în sămburele lor de lumină curată și adevărată, degradată poate nu întotdeauna din vina lor, ci și a celorlalți, a mediului în care le-a fost dat să hălăduiască.

În ciuda unei boli care îl supără de multă vreme, nu l-am văzut niciodată cruțându-se pe scenă. Dimpotrivă, e numai flacăra și joacă fără nici un fel de aproximări, parcă definitiv, pe viață și pe moarte, ca și cum ar juca poate pentru ultima oară și ar trebui să rămână, pentru totdeauna, în acel rol.

Așa ni se înfățișează acum în Raspliev, generoasa partitură scrisă de Suhovo-Kobilin, care s-ar fi pretat la nenumărate cârlige, dar care e adusă în scenă fără nici un artificiu

formal, fără grimase și "cioace", cu o neclintită credință în adevărul uman al personajului, cu o forță vitală nebănuită, trăgându-și seva speranței până și din deznădejde. Nimicnicia lui Raspliev, ticăloșia lui, devenită a doua natură și care-l obligă să înșele la tot pasul, așa cum respiră, țin și ele de viață, de condiția umană, care, oricât de degradată, nu încetează să ne reprezinte ca specie. Omului năpăstuit, precum tâmplarul Engstrand din **Strigoii** lui Ibsen, omului ticăloșit până la a fi o cârpă pentru picioarele celorlalți, ca acest Raspliev al tuturor timpurilor, omului care în aparență nu mai merită nici o fărâma din respectul nostru marele actor Valentin Uritescu nu încetează să-i aducă un tulburător omagiu, fără nici un fel de ifose ori de rezerve, cu toată puterea credinței sale în dumnezeiasca noastră făptură. Nea Vali știe că nu suntem niciodată chiar atât de vinovați pe cât părem și că păcatul face și el parte din ființa noastră.

Întâlnirea cu un asemenea actor se ține minte o viață și poate să justifice o profesiune pe cale de dispariție. Cea de critic de teatru.

Victor Parhon

